

Arrest

nr. 192 063 van 15 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitisch Pashtu te zijn, afkomstig uit Bar Bahar, subdorp van Malekan, Khogyani-district, in de provincie Nangarhar. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen, alvorens u problemen kreeg en u vlak voor uw vertrek bij uw oom in Zawa (Khogyani) onderdook. Op de twintigste dag van de maand Sawr 1394 (10 mei 2015 volgens de Gregoriaanse kalender), ontving u thuis een eerste dreigbrief van de Taliban. U werd opgedragen om op te houden met spionneren of u zou worden gestraft. Aangezien u niet als spion werkte, had u geen idee waarom men net u viseerde. 25 dagen later, op 15 Jawza 1394 (5 juni 2015), ontving u een tweede dreigbrief. In deze brief werd u door het Islamitische Emiraat Afghanistan voor een tweede keer bedregd

en werd u opgedragen om zich aan te sluiten bij hen. Indien u niet zou reageren voor Saratan (juni-juli), zou uw huis worden aangevallen en werd u ter dood veroordeeld. Uw vader sprak daarop met de dorpsoudsten, maar zij konden jullie niet helpen. U besloot daarop naar uw oom in Zawa te trekken en daar onder te duiken. Tien dagen later werd uw huis aangevallen. U bleef nog een maand bij uw oom wonen, tot uw oom u aanraadde om in het districtscenter een klacht neer te leggen tegen de Taliban. Zij stelden een klacht op, maar konden u niets garanderen. U besloot daarop naar Jalalabad te gaan om hulp te zoeken in het Provincial Headquarter. Ook daar diende u een verzoek in om geholpen te worden. U werd doorverwezen naar de CID, maar ook zij lieten u in de steek. U keerde samen met uw oom terug naar Zawa. Hij besloot dat het beter was om het land te verlaten en regelde voor u een smokkelaar. U verliet Afghanistan op 10 Sunbula 1394 (1 september 2015) en reisde verder via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 7 november 2015 aankwam en een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: uw taskara (identiteitsbewijs), twee dreigbrieven, een brief van het districtshoofd, een document opgesteld in Jalalabad door de Headquarter Commandant en de CID en de enveloppe waarmee uw documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 9 februari 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In casu werd vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient het CGVS op te merken dat u geen enkel geloofwaardig stuk voorlegde ter staving van uw identiteit, herkomst en/of verblijfplaatsen. Zo legde u dan wel een taskara neer, maar leek u niet te weten wanneer u deze taskara zou hebben ontvangen, noch wist u door welk districtshoofd deze werden ondertekend. U had verder ook geen idee welke leeftijd op uw taskara stond genoteerd (CGVS, p. 15). Dat u dergelijke zaken niet eens leek te weten over uw eigen identiteitsbewijs doet vraagtekens rijzen omtrent de authenticiteit ervan. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande documenten in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. **Bijgevolg acht het CGVS dan ook uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond.** Vervolgens is het opmerkelijk dat u **geen enkel ander document** zou neerleggen ter staving van uw herkomst en of verblijfplaatsen, zoals attesten, foto's of diploma's (CGVS, p. 11, 13, 18 & 21-22). Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw familie (CGVS, p. 3 & 9) en dat dergelijke foto's

wel zouden bestaan (CGVS, p. 18), maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw recent verblijf kracht bij te zetten. Zo is het opmerkelijk is dat u verklaarde zelf geen documenten naar België te hebben meegebracht, aangezien u aangaf dat u niet wist dat het nodig zou zijn (CGVS, p. 17). Dat u later uw verklaringen aanpaste en meedeelde dat u ze niet meenam omdat u ze zou verliezen (CGVS, p. 17), is bevreemdend. Niet alleen ondermijnt het ontbreken van dergelijke documenten uw geloofwaardigheid, maar kan het CGVS bovendien enkel afgaan op uw verklaringen, die geenszins konden overtuigen.

Zo bleek ten tweede uw kennis over uw regio van herkomst eerder beperkt voor iemand die beweerde zijn ganse leven daar te hebben gewoond. Zo werd u gevraagd naar de provincies in het oosten van Afghanistan, maar moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6). U gaf verder aan dat er in het ganse district slechts één ziekenhuis of kliniek zou zijn (CGVS, p. 4), terwijl uit toegevoegde informatie nochtans blijkt dat er meerdere zijn. Zo zou er zelfs een kliniek in Zawa zijn, alwaar u even zou onderduiken. U noemde verder Wazir Jehadi High School op als één van de scholen in uw buurt (CGVS, p. 11), maar leek dan weer niet op de hoogte te zijn van reconstructiewerken aan de school (CGVS, p. 30). U wist dan wel waar Chamtala lag, maar had dan weer geen weet over een vluchtelingenkamp of een plaats voor IDP's aldaar (CGVS, p. 29). Terwijl die er wel zijn. Vreemd genoeg gaf u overigens aan dat het allemaal mensen uit Khogyani zijn die ginds wonen (CGVS, p. 29). U verklaarde dat Zalmai het districtshoofd was, maar wist dan weer niet sinds wanneer (CGVS, p. 13-14). U verklaarde verder dat Kunduzi de provinciegouverneur van Nangarhar zou zijn (CGVS, p. 14), terwijl het ondertussen reeds veranderde. U kon echter niet exact aangeven sinds wanneer Kunduzi gouverneur zou geweest zijn en kon het niet beter schetsen dan tweeënhalf à drie jaar geleden (CGVS, p. 14), terwijl het net iets meer dan anderhalf jaar geleden was. U gaf verder aan dat het districtshuis drieënhalf jaar geleden gebouwd werd (CGVS, p. 30), terwijl het eigenlijk in 2011 reeds werd geopend. U leek wel te weten dat er een Amerikaanse basis in Khogyani was, maar kon de juiste Engelse naam dan weer niet geven (CGVS, p. 30).

Ten derde leek u ook niet op de hoogte te zijn van ingrijpende gebeurtenissen in uw regio of prominente personen die de laatste jaren voor uw beweerde vertrek hun opmars hadden gemaakt. U had geen idee wie Fazel Mowla was (CGVS, p. 32), nochtans een prominent persoon uit Khogyani die voor uw vertrek werd vermoord, noch had u een idee wie Noor Rahman was (CGVS, p. 29), de Taliban District Chief van uw district, die dan weer vlak na uw vertrek om het leven kwam. U wist niet wie Syed Abdul Rahman was (CGVS, p. 32), terwijl hij ook even districtshoofd was en zelfs ontsnapte aan een bomaanslag. Frappanter was echter dat toen u werd gevraagd naar recente incidenten u geen enkel incident uitvoerig en gedetailleerd kon bespreken, noch was u in staat om deze in de tijd te situeren. Zo is het bijzonder opvallend dat u telkens zou verwijzen naar incidenten die zo'n drie jaar tot vijfentwintig jaar geleden zijn gebeurd, maar geen enkel incident van vlak voor uw vertrek voor de geest kon halen (CGVS, p. 31). Welke militaire operaties in uw regio hadden plaatsgevonden, wist u evenmin (CGVS, p. 31). U maakte enkel melding van de aanwezigheid van Daesh zo'n drie jaar geleden, maar beweerde dat zij niet langer aanwezig zouden zijn (CGVS, p. 32). Nochtans blijkt dat wel het geval. U verwees tot slot naar een aanval op de moskee in Kaga, zo'n vijfentwintig jaar geleden (CGVS, p. 31), maar leek zich vreemd genoeg niet te herinneren dat er ook recent een grote aanval had plaatsgevonden op die moskee (CGVS, p. 32). Dat u dit zou ontgaan zijn, mocht u daadwerkelijk nog ginds hebben verbleven, lijkt weinig aannemelijk en sterkt het vermoeden dat u al even de regio had verlaten.

Ten vierde spreekt ook uw Facebook verder uw beweringen tegen. Zo verklaarde u reeds in Afghanistan over een profiel op Facebook te beschikken (CGVS, p. 10). Dat u in een dermate afgelegen regio alsnog toegang zou hebben tot Facebook is op zich al vreemd. U beweerde dat u sinds uw aankomst in België een nieuw profiel had aangemaakt, daar u het wachtwoord van uw oude account vergeten leek te zijn. Dat u zelfs uw logingegevens niet meer zou herinneren (CGVS, p. 10), doet echter vermoeden dat u de inhoud ervan liever niet kenbaar wenst te maken. Wat er ook van zij, u toonde het CGVS dan wel hoe uw huidige profiel kon worden teruggevonden (CGVS, p. 32-33), maar daaruit blijkt echter dat uw woonplaats **Jalalabad** zou zijn. Waarom u, die meermaals halsstarrig alle connecties met de stad Jalalabad probeerde te vermijden (CGVS, p. 6-7), dan zou aangeven dat u woont in Jalalabad is vreemd. Bovendien bleek u daar zelfs een vriend te hebben wonen, terwijl u het tegendeel beweerde (CGVS, p. 7). U slaagde er bovendien bijzonder goed in om de weg naar Jalalabad bijzonder gedetailleerd te beschrijven (CGVS, p. 29) en leek u wel voldoende vertrouwd met een aantal plaatsen in de stad (CGVS, p. 17), terwijl u er slechts twee keer zou zijn heen gegaan (CGVS, p. 7). Dergelijke vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en doen een eerder verblijf in de stad vermoeden. Zo werd ook uw post vanuit de stad verstuurd.

Ten vijfde slaagde u er ook niet in te overtuigen wat betreft de door u geschetste reisweg richting België. U had geen idee welke plaatsen u op weg tussen Jalalabad en Kabul zou zijn gepasseerd (CGVS, p. 20), noch wist u waar in Nimroz u de grens had overgestoken tussen Afghanistan en Iran. U zou zo'n 15 dagen hebben gereisd in Iran, maar wist naast Teheran niet één plaats op te noemen die u verder zou zijn gepasseerd (CGVS, p. 19-20). U had zelfs geen idee langs welke kant van de weg men ginds zou rijden, noch wist u uw reis richting Europa ook maar enigszins te staven aan de hand van de nodige documenten (tickets, foto's, vervoersbewijzen, ...) (CGVS, p. 21).

Tot slot wenst het CGVS nog toe te voegen dat de kennis die u lijkt te hebben van bepaalde zaken in uw beweerde geboorteland en –regio, in het licht van bovenstaande vaststellingen van het CGVS evenzeer ingestudeerd kan zijn, vergaard kan zijn door contacten met mensen ter plaatse of op andere wijze. Het gebrek aan doorleefde verklaringen, doet vermoeden dat het hier veeleer gaat om ingestudeerde kennis, dan wel om oprechte verklaringen. Dat zo'n ingestudeerde kennis nooit volledig kan zijn, blijkt dan ook uit het geheel van uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw meest recente verblijfplaatsen waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang komt. Echter die ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit de talrijke vaag- en tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor systematisch het jaartal waarin de feiten zouden hebben plaatsgevonden leek te verwarren. Zo verklaarde u bij de DVZ nog dat alles in het jaar 1394 (2015) was gebeurd (Vragenlijst CGVS, d.d. 21 januari 2016, Vraag 3.5), maar verklaarde u plots ten aanzien van het CGVS dat alles had plaatsgevonden in het jaar 1393 (2014). Gewezen op deze verwarring, hielp u zichzelf weinig vooruit en verklaarde u dat "Alles gebeurde in 94" waarop u de tolk corrigeerde en zei "sorry, 93" (CGVS, p. 22). De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat u hoofdpijn had en niet goed geslapen, kan niet overtuigen. Zo verklaarde u bij aanvang van het gehoor nog dat alles goed ging met u (CGVS, p. 2). Het is in ieder geval opvallend dat u na de pauze plots wel leek te herinneren dat uw aangehaalde vervolgingsfeiten hadden plaatsgevonden in 1394 (CGVS, p. 23). Hierop gewezen gaf u wederom aan dat u vermoeid was, maar dat er ook verwarring was ontstaan na een discussie onder uw advocaten (CGVS, p. 23). Dergelijke verschoning is geen afdoende verklaring voor deze discrepanties. Te meer u eigenlijk niet alleen een fout maakte in het jaartal, maar u ook de maand en de dag verkeerd leek te herinneren waarop u de eerste brief zou hebben ontvangen (CGVS, p. 22-23). **Verder** leek u ook niet bijzonder goed op de hoogte te zijn van de personen die u viseerden. U had geen idee wie de brieven had verstuurd, noch leek u moeite te hebben gedaan om dit te weten te komen (CGVS, p. 24). "De taliban" is in deze nogal een ruim begrip (CGVS, p. 24). Gevraagd wat u dan wist over het "Islamitische Emiraat", kon u niets anders verklaren dan dat het "wrede mensen zijn" (CGVS, p. 25). Weinig concreet.

Niet alleen konden uw verklaringen wegens bovenstaande vaststellingen weinig overtuigen, ook uw relaas an sich zou bijzonder weinig aannemelijk blijken. Zo is het opmerkelijk dat de taliban zomaar uit het niets u zou viseren en u verwijten een spion te zijn. U leek hier zelf geen verklaring voor te hebben (CGVS, p. 22). Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban, die u eerst beschuldigde een spion te zijn, u later zomaar zou verplichten om zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 24). Dat zij een beweerde spion binnen hun rangen willen, lijkt weinig aannemelijk. In dit geval dient dan ook te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat structurele rekrutering door de Taliban eigenlijk niet aan de orde is en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Rekrutering door de taliban is aldus hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Hierop gewezen gaf u aan niet te weten waarom men u wou rekruteren (CGVS, p. 27). Nochtans verklaarde u in hun ogen een spion te zijn, noch had u ervaring met wapens (CGVS, p. 24-25). Dat zij u zouden willen rekruteren, lijkt niet serieus.

Verder is het opvallend dat u zou verklaren dat u wel vluchtte naar uw oom, terwijl uw ouders gewoon thuis bleven wonen (CGVS, p. 26). Nochtans stond in de dreigbrief vermeld dat "uw huis" zou worden aangevallen (CGVS, p. 24). Dat uw familie een dergelijk risico zou lopen door gewoon thuis te blijven, lijkt niet aannemelijk. Het is hoe dan ook opmerkelijk dat u na het ontvangen van de eerste dreigbrief eigenlijk nog zo'n 55 tot 60 dagen thuis zou blijven wonen (CGVS, p. 27) en u zo'n risico zou nemen. U verklaarde dat de taliban na voorgaand incident eigenlijk nooit meer zou langskomen en er geen

problemen meer waren (CGVS, p. 23 & 27). Dat zij al die moeite zouden doen, om plots niets meer van zich te laten horen, is bevreemdend. De vaststelling dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats zou wonen, ondergraaft eigenlijk alle geloofwaardigheid (CGVS, p. 6).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, zoals de dreigbrieven en de documenten van de de dorpsoudsten en veiligheidsinstanties, zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook nog eens dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg is de bewijswaarde eerder gering. Tot slot is het hoe dan ook weinig serieus dat u uw land van herkomst zou verlaten, zonder ook maar iets van documenten mee te nemen (CGVS, p. 17), waardoor het vermoeden ontstaat dat uw documenten, naderhand en met het oog op asielaanvraag werden opgesteld.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Niettegenstaande u bij de aanvang van en tijdens uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw verblijfplaatsen en uw relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS, p. 2, 29, 31), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw verblijfplaatsen en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel “1.2” van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève).

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van “*de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht*”. Verzoeker verwijst in dit middel tevens naar de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van “*de materiële motiverings- en onderzoeksplicht*”.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van

een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan het asielrelaas van verzoeker. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 9 februari 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In casu werd vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient het CGVS op te merken dat u geen enkel geloofwaardig stuk voorlegde ter staving van uw identiteit, herkomst en/of verblijfplaatsen. Zo legde u dan wel een taskara neer, maar leek u niet te weten wanneer u deze taskara zou hebben ontvangen, noch wist u door welk districtshoofd deze werden ondertekend. U had verder ook geen idee welke leeftijd op uw taskara stond genoteerd (CGVS, p. 15). Dat u dergelijke zaken niet eens leek te weten over uw eigen identiteitsbewijs doet vraagtekens rijzen omtrent de authenticiteit ervan. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande documenten in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. ***Bijgevolg acht het CGVS dan ook uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond.*** Vervolgens is het opmerkelijk dat u ***geen enkel ander document*** zou neerleggen ter staving van uw herkomst en of verblijfplaatsen, zoals attesten, foto's of diploma's (CGVS, p. 11, 13, 18 & 21-22). Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw familie (CGVS, p. 3 & 9) en dat dergelijke foto's wel zouden bestaan (CGVS, p. 18), maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw recent verblijf kracht bij te zetten. Zo is het opmerkelijk is dat u verklaarde zelf geen documenten naar België te hebben meegebracht, aangezien u aangaf dat u niet wist dat het nodig zou zijn (CGVS, p. 17). Dat u later uw verklaringen aanpaste en meedeelde dat u ze niet meenam omdat u ze zou verliezen (CGVS, p. 17), is bevreemdend. Niet alleen ondermijnt het ontbreken van dergelijke documenten uw geloofwaardigheid, maar kan het CGVS bovendien enkel afgaan op uw verklaringen, die geenszins konden overtuigen.

Zo bleek ten tweede uw kennis over uw regio van herkomst eerder beperkt voor iemand die beweerde zijn ganse leven daar te hebben gewoond. Zo werd u gevraagd naar de provincies in het oosten van Afghanistan, maar moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6). U gaf verder aan dat er in het ganse district slechts één ziekenhuis of kliniek zou zijn (CGVS, p. 4), terwijl uit toegevoegde

informatie nochtans blijkt dat er meerdere zijn. Zo zou er zelfs een kliniek in Zawa zijn, alwaar u even zou onderduiken. U noemde verder Wazir Jehadi High School op als één van de scholen in uw buurt (CGVS, p. 11), maar leek dan weer niet op de hoogte te zijn van reconstructiewerken aan de school (CGVS, p. 30). U wist dan wel waar Chamtala lag, maar had dan weer geen weet over een vluchtelingenkamp of een plaats voor IDP's aldaar (CGVS, p. 29). Terwijl die er wel zijn. Vreemd genoeg gaf u overigens aan dat het allemaal mensen uit Khogyani zijn die ginds wonen (CGVS, p. 29). U verklaarde dat Zalmai het districtshoofd was, maar wist dan weer niet sinds wanneer (CGVS, p. 13-14). U verklaarde verder dat Kunduzi de provinciegouverneur van Nangarhar zou zijn (CGVS, p. 14), terwijl het ondertussen reeds veranderde. U kon echter niet exact aangeven sinds wanneer Kunduzi gouverneur zou geweest zijn en kon het niet beter schetsen dan tweeënhalf à drie jaar geleden (CGVS, p. 14), terwijl het net iets meer dan anderhalf jaar geleden was. U gaf verder aan dat het districtshuis drieënhalf jaar geleden gebouwd werd (CGVS, p. 30), terwijl het eigenlijk in 2011 reeds werd geopend. U leek wel te weten dat er een Amerikaanse basis in Khogyani was, maar kon de juiste Engelse naam dan weer niet geven (CGVS, p. 30).

Ten derde leek u ook niet op de hoogte te zijn van ingrijpende gebeurtenissen in uw regio of prominente personen die de laatste jaren voor uw beweerde vertrek hun opmars hadden gemaakt. U had geen idee (...) wie Noor Rahman was (CGVS, p. 29), de Taliban District Chief van uw district, die dan weer vlak na uw vertrek om het leven kwam. U wist niet wie Syed Abdul Rahman was (CGVS, p. 32), terwijl hij ook even districtshoofd was en zelfs ontsnapte aan een bomaanslag. Frappanter was echter dat toen u werd gevraagd naar recente incidenten u geen enkel incident uitvoerig en gedetailleerd kon bespreken, noch was u in staat om deze in de tijd te situeren. Zo is het bijzonder opvallend dat u telkens zou verwijzen naar incidenten die zo'n drie jaar tot vijfenhalf jaar geleden zijn gebeurd, maar geen enkel incident van vlak voor uw vertrek voor de geest kon halen (CGVS, p. 31). Welke militaire operaties in uw regio hadden plaatsgevonden, wist u evenmin (CGVS, p. 31). U maakte enkel melding van de aanwezigheid van Daesh zo'n drie jaar geleden, maar beweerde dat zij niet langer aanwezig zouden zijn (CGVS, p. 32). Nochtans blijkt dat wel het geval. U verwees tot slot naar een aanval op de moskee in Kaga, zo'n vijfenhalf jaar geleden (CGVS, p. 31), maar leek zich vreemd genoeg niet te herinneren dat er ook recent een grote aanval had plaatsgevonden op (...) moskee (CGVS, p. 32). Dat u dit zou ontgaan zijn, mocht u daadwerkelijk nog ginds hebben verbleven, lijkt weinig aannemelijk en sterkt het vermoeden dat u al even de regio had verlaten.

Ten vierde spreekt ook uw Facebook verder uw beweringen tegen. Zo verklaarde u reeds in Afghanistan over een profiel op Facebook te beschikken (CGVS, p. 10). (...) U beweerde dat u sinds uw aankomst in België een nieuw profiel had aangemaakt, daar u het wachtwoord van uw oude account vergeten leek te zijn. Dat u zelfs uw logingegevens niet meer zou herinneren (CGVS, p. 10), doet echter vermoeden dat u de inhoud ervan liever niet kenbaar wenst te maken. Wat er ook van zij, u toonde het CGVS dan wel hoe uw huidige profiel kon worden teruggevonden (CGVS, p. 32-33), maar daaruit blijkt echter dat uw woonplaats **Jalalabad** zou zijn. Waarom u, die meermaals halsstarrig alle connecties met de stad Jalalabad probeerde te vermijden (CGVS, p. 6-7), dan zou aangeven dat u woont in Jalalabad is vreemd. Bovendien bleek u daar zelfs een vriend te hebben wonen, terwijl u het tegendeel beweerde (CGVS, p. 7). U slaagde er bovendien bijzonder goed in om de weg naar Jalalabad bijzonder gedetailleerd te beschrijven (CGVS, p. 29) en leek u wel voldoende vertrouwd met een aantal plaatsen in de stad (CGVS, p. 17), terwijl u er slechts twee keer zou zijn heen gegaan (CGVS, p. 7). Dergelijke vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en doen een eerder verblijf in de stad vermoeden. Zo werd ook uw post vanuit de stad verstuurd (...).

Ten vijfde slaagde u er ook niet in te overtuigen wat betreft de door u geschetste reisweg richting België. U had geen idee welke plaatsen u op weg tussen Jalalabad en Kabul zou zijn gepasseerd (CGVS, p. 20), noch wist u waar in Nimroz u de grens had overgestoken tussen Afghanistan en Iran. U zou zo'n 15 dagen hebben gereisd in Iran, maar wist naast Teheran niet één plaats op te noemen die u verder zou zijn gepasseerd (CGVS, p. 19-20). U had zelfs geen idee langs welke kant van de weg men ginds zou rijden, noch wist u uw reis richting Europa ook maar enigszins te staven aan de hand van de nodige documenten (tickets, foto's, vervoersbewijzen, ...) (CGVS, p. 21).

Tot slot wenst het CGVS nog toe te voegen dat de kennis die u lijkt te hebben van bepaalde zaken in uw beweerde geboorteland en –regio, in het licht van bovenstaande vaststellingen van het CGVS evenzeer ingestudeerd kan zijn, vergaard kan zijn door contacten met mensen ter plaatse of op andere wijze. Het gebrek aan doorleefde verklaringen, doet vermoedend dat het hier veeleer gaat om ingestudeerde kennis, dan wel om oprechte verklaringen. Dat zo'n ingestudeerde kennis nooit volledig kan zijn, blijkt dan ook uit het geheel van uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw meest recente verblijfplaatsen waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in het gedrang komt. Echter die ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit de talrijke vaag- en tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor systematisch het jaartal waarin de feiten zouden hebben plaatsgevonden leek te verwarren. Zo verklaarde u bij de DVZ nog dat alles in het jaar 1394 (2015) was gebeurd (Vragenlijst CGVS, d.d. 21 januari 2016, Vraag 3.5), maar verklaarde u plots ten aanzien van het CGVS dat alles had plaatsgevonden in het jaar 1393 (2014). Gewezen op deze verwarring, hielp u zichzelf weinig vooruit en verklaarde u dat "Alles gebeurde in 94" waarop u de tolk corrigeerde en zei "sorry, 93" (CGVS, p. 22). De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat u hoofdpijn had en niet goed geslapen, kan niet overtuigen. Zo verklaarde u bij aanvang van het gehoor nog dat alles goed ging met u (CGVS, p. 2). Het is in ieder geval opvallend dat u na de pauze plots wel leek te herinneren dat uw aangehaalde vervolgingsfeiten hadden plaatsgevonden in 1394 (CGVS, p. 23). Hierop gewezen gaf u wederom aan dat u vermoeid was, maar dat er ook verwarring was ontstaan na een discussie onder uw advocaten (CGVS, p. 23). Dergelijke verschoning is geen afdoende verklaring voor deze discrepanties. Te meer u eigenlijk niet alleen een fout maakte in het jaartal, maar u ook de maand en de dag verkeerd leek te herinneren waarop u de eerste brief zou hebben ontvangen (CGVS, p. 22-23). **Verder** leek u ook niet bijzonder goed op de hoogte te zijn van de personen die u viseerden. U had geen idee wie de brieven had verstuurd, noch leek u moeite te hebben gedaan om dit te weten te komen (CGVS, p. 24). "De taliban" is in deze nogal een ruim begrip (CGVS, p. 24). Gevraagd wat u dan wist over het "Islamitische Emiraat", kon u niets anders verklaren dan dat het "wrede mensen zijn" (CGVS, p. 25). Weinig concreet.

Niet alleen konden uw verklaringen wegens bovenstaande vaststellingen weinig overtuigen, ook uw relaas aan sich zou bijzonder weinig aannemelijk blijken. Zo is het opmerkelijk dat de taliban zomaar uit het niets u zou viseren en u verwijten een spion te zijn. U leek hier zelf geen verklaring voor te hebben (CGVS, p. 22). Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban, die u eerst beschuldigde een spion te zijn, u later zomaar zou verplichten om zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 24). Dat zij een beweerde spion binnen hun rangen willen, lijkt weinig aannemelijk. In dit geval dient dan ook te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat structurele rekrutering door de Taliban eigenlijk niet aan de orde is en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpsvoorman besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Rekrutering door de taliban is aldus hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Hierop gewezen gaf u aan niet te weten waarom men u wou rekruteren (CGVS, p. 27). Nochtans verklaarde u in hun ogen een spion te zijn, noch had u ervaring met wapens (CGVS, p. 24-25). Dat zij u zouden willen rekruteren, lijkt niet serieus.

Verder is het opvallend dat u zou verklaren dat u wel vluchtte naar uw oom, terwijl uw ouders gewoon thuis bleven wonen (CGVS, p. 26). Nochtans stond in de dreigbrief vermeld dat "uw huis" zou worden aangevallen (CGVS, p. 24). Dat uw familie een dergelijk risico zou lopen door gewoon thuis te blijven, lijkt niet aannemelijk. Het is hoe dan ook opmerkelijk dat u na het ontvangen van de eerste dreigbrief eigenlijk nog zo'n 55 tot 60 dagen thuis zou blijven wonen (CGVS, p. 27) en u zo'n risico zou nemen. U verklaarde dat de taliban na voorgaand incident eigenlijk nooit meer zou langskomen en er geen problemen meer waren (CGVS, p. 23 & 27). Dat zij al die moeite zouden doen, om plots niets meer van zich te laten horen, is bevreemdend. De vaststelling dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats zou wonen, ondergraaft eigenlijk alle geloofwaardigheid (CGVS, p. 6).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, zoals de dreigbrieven en de documenten van de dorpsoudsten en veiligheidsinstanties, zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien blijft

uit toegevoegde informatie ook nog eens dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg is de bewijswaarde eerder gering. Tot slot is het hoe dan ook weinig serieus dat u uw land van herkomst zou verlaten, zonder ook maar iets van documenten mee te nemen (CGVS, p. 17), waardoor het vermoeden ontstaat dat uw documenten, naderhand en met het oog op asielaanvraag werden opgesteld.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Niettegenstaande u bij de aanvang van en tijdens uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw verblijfplaatsen en uw relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS, p. 2, 29, 31), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw verblijfplaatsen en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. *In casu* is uit het geheel van de door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde stukken gebleken dat hij niet voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt werkelijk afkomstig te zijn uit het

district Khogyani gelegen in de Afghaanse provincie Nangarhar en daar vanaf zijn geboorte tot voor zijn komst naar België ononderbroken te hebben verbleven. Zo kon worden vastgesteld dat (i) hij geen enkel geloofwaardig stuk heeft voorgelegd ter staving van zijn identiteit, herkomst of verblijfplaats(en), (ii) de kennis van zijn regio van herkomst eerder beperkt is gelet op zijn verklaring daar zijn ganse leven te hebben gewoond, (iii) hij niet op de hoogte blijkt te zijn van ingrijpende gebeurtenissen in zijn regio of prominente personen die er de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek hun opmars hadden gemaakt, (iv) zijn beweringen worden tegengesproken door informatie op zijn Facebookprofiel, (v) zijn verklaringen betreffende zijn reisweg bijzonder vaag en gebrekkig zijn, noch aan de hand van enige documenten werden gestaafd. In de mate dat verzoeker zijn herkomst uit en verblijf in het district Khogyani niet aannemelijk maakt, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hij daar met de taliban zou hebben gekend. Verzoekers geloofwaardigheid wordt bijkomend geschaad door talrijke vaag- en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen alsook het weinig aannemelijke karakter van de kernaspecten van zijn asielrelaas.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse dan wel irrelevante beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen zoals hoger vermeld die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker slechts een beperkte kennis heeft van zijn beweerde regio van herkomst, betoogt verzoeker dat hij ontegensprekelijk heeft aangetoond dat hij meer dan voldoende kennis van zijn regio heeft, waaronder geografische kennis, en dat *“de echtheid van deze informatie door de bestreden beslissing niet wordt tegengesproken (...)”*.

De Raad stelt vast dat er met betrekking tot de kennis die verzoeker wel blijkt te hebben aangaande zijn regio van herkomst als volgt wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Tot slot wenst het CGVS nog toe te voegen dat de kennis die u lijkt te hebben van bepaalde zaken in uw beweerde geboorteland en –regio, in het licht van bovenstaande vaststellingen van het CGVS evenzeer ingestudeerd kan zijn, vergaard kan zijn door contacten met mensen ter plaatse of op andere wijze. Het gebrek aan doorleefde verklaringen, doet vermoeden dat het hier veeleer gaat om ingestudeerde kennis, dan wel om oprechte verklaringen. Dat zo’n ingestudeerde kennis nooit volledig kan zijn, blijkt dan ook uit het geheel van uw verklaringen.”

Verzoeker is van mening dat het onmogelijk is dat het geheel van zijn verklaringen ingestudeerd is maar brengt geen enkel overtuigend argument aan dat afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat het geheel van zijn verklaringen geen doorleefd karakter vertoont. Dat in de bestreden beslissing niet *in concreto* staat aangegeven welke kennis een ingestudeerd karakter heeft, doet niets af aan de conclusie, in het licht van de concrete en pertinente vaststellingen ter zake, dat verzoekers kennis aangaande zijn voorgehouden regio van herkomst niet toereikend is en in het algemeen niet doorleefd voorkomt. Het weze in dit verband nog opgemerkt dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007).

Waar verzoeker meent vast te stellen dat het merendeel van de asielzoekers uit Afghanistan geen reispaspoort hebben en het gebruikelijke identiteitsdocument hun *taskara* is, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen enkel geloofwaardig stuk heeft voorgelegd ter staving van zijn identiteit, herkomst of verblijfplaats(en). Dat in de bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat de door verzoeker neergelegde *taskara* een vals document zou zijn, is in dezen niet relevant nu aan de authenticiteit van deze *taskara* reeds afbreuk wordt gedaan door verzoekers gebrekkige verklaringen dienaangaande. Zo bleek verzoeker niet te weten wanneer hij deze *taskara* zou hebben ontvangen, noch door welk districtshoofd het werd ondertekend of welke leeftijd erop staat vermeld (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de door hem neergelegde documenten als begin van bewijs dienen om aan te tonen dat hij wel degelijk van Bar Bahar afkomstig is. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn, met als gevolg dat de documenten die ter staving ervan worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor

documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Waar verzoeker betoogt dat het totaal onredelijk is dat van hem wordt verwacht dat hij alle incidenten en prominente personen in zijn regio kent, stelt de Raad vast dat deze verwachting geenszins, expliciet noch impliciet, uit de bestreden beslissing blijkt. Het gegeven dat de informatie die verzoeker in antwoord op de hem gestelde vragen over prominente personen en incidenten als dusdanig niet in vraag wordt gesteld, neemt niet weg dat verzoeker onvoldoende op de hoogte bleek van de meest recente ontwikkelingen desbetreffend.

Met betrekking tot zijn Facebookprofiel stelt verzoeker dat hij geen informatie zou geven die toelaat zijn Facebookpagina terug te vinden indien hij de bedoeling zou hebben om de inhoud ervan geheim te houden. Dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij reeds in Afghanistan een Facebookpagina had aangemaakt maar er thans geen toegang meer toe heeft omdat hij het paswoord vergat (stuk 5, gehoorverslag, p. 10), hetgeen redelijkerwijs wel degelijk doet vermoeden dat hij de inhoud van deze pagina liever niet kenbaar maakt aan de Belgische asielinstanties, vermits het algemeen geweten is dat een paswoord eenvoudig kan worden opgevraagd. Verzoeker gaf de dossierbehandelaar op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel de profielnaam en inloggegevens van zijn huidige Facebookaccount (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 32, 33). Op dit profiel geeft verzoeker aan afkomstig te zijn van Jalalabad en kan een contactpersoon worden teruggevonden die eveneens aangeeft afkomstig te zijn van Jalalabad en daar te wonen (zie prints aanwezig in het administratief dossier, stuk 18, 'Landeninformatie', doc. 4), dit in tegenspraak met verzoekers eigen verklaringen afkomstig te zijn uit het dorp Bar Bahar in het district Khogyani en geen familie of vrienden te hebben in Jalalabad (stuk 5, gehoorverslag, p. 7).

De Raad is van oordeel dat de reis die een asielzoeker onderneemt vanuit zijn land van herkomst naar het land waar hij asiel aanvraagt een dermate ingrijpend gebeuren is dat mag worden verondersteld dat deze asielzoeker daar later nog een doorleefd en overtuigend relaas van kan geven en zich minstens enkele plaatsen herinnert waarlangs hij tijdens deze reis is gepasseerd. *In casu* blijkt verzoeker zich geen enkele plaats te herinneren op de weg die hij tussen Jalalabad en Kabul zou hebben afgelegd, noch kan hij behalve Teheran een andere plaats noemen waar hij tijdens zijn doortocht door Iran zou zijn geweest (stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Dat verzoeker zich onderweg niet heeft bezig gehouden met het memoriseren van plaatsnamen, biedt in dezen geen afdoende verklaring. Verzoekers stelling dat "(e)en toerist (...) namen van plaatsen die hij/zij gepasseerd heeft niet (kan) onthouden laat staan een asielzoeker (...)" is een loze bewering, nog daargelaten dat enige vergelijking tussen de situatie van een asielzoeker op de vlucht en deze van een toerist geheel onzinnig is.

Het argument dat de verwarring inzake het jaartal waarin de feiten zich zouden hebben voorgedaan slechts een materiële vergissing is die geen invloed heeft op zijn asielaanvraag overtuigt niet.

Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat alles in het jaar 1394 (2015) was gebeurd (stuk 19, vragenlijst CGVS, d.d. 21 januari 2016, Vraag 3.5), en verklaarde hij ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat alles had plaatsgevonden in het jaar 1393 (2014). Gewezen op deze verwarring tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verklaarde hij opnieuw dat "*Alles gebeurde in 94*" waarop hij de tolk corrigeerde en zei "*sorry, 93*" (stuk 5, gehoor verslag, p. 22). Indien verzoeker de door hem aangehaalde feiten daadwerkelijk heeft meegemaakt kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij deze steeds eenduidig in de tijd kan situeren. Bovendien kon worden vastgesteld dat verzoeker niet alleen een fout maakte in het jaartal, maar ook de maand en de dag verkeerd leek te herinneren waarop hij de eerste brief zou hebben ontvangen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen

dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers Afghaanse nationaliteit staat in dezen niet ter discussie. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij vanaf zijn geboorte tot september 2015 permanent in het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar heeft verbleven, noch afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Gelet op het bovenstaande is verzoekers betoog met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Khogyani en de afwezigheid van een intern vluchtalternatief in Afghanistan niet dienstig.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF